

TYLER JAMES SMITH

MOSES,

A MEGÁLLÍTHATATLAN

Egy tragédiába torkolló
hecc története

GABO

EGY:

A GYÜLÖLET-BŰNCSELEKMÉNY

NYOLCÉVES KORUNKBAN CHARLIE Baltimore meggyilkolt.

Azért törtünk be az apja – az én nagybátyám – dolgozószobájába, mert nem sokkal korábban láttuk az *Ellopott frigláda fosztogatóit* és mert a faterja nem sokkal korábban vett magának egy pisztolyt. Azért szerezte be az ötlövetű, diófa markolatú, rövid csövű 38-ast, mert aggódott amiatt, hogy olyan közel laknak Chicagóhoz, Charlie pedig meg akarta mutatni nekem azt a jellegzetes csattanást, amit akkor lehet hallani a filmekben, amikor a hős vagy a főgonosz fegyveréből kifogy a lőszer. Álltam az irodában és, mintha csak egy kardot forgatnék, széles mozdulatokkal hadonásztam egy majd' méteres vonalzóval, és igyekeztem olyan ádáz képet vágni hozzá, amelyet emberfia még nem látott. Charlie arcán széles vigyor terült el, rám fogta a pisztolyt, amelyről mindketten azt gondoltuk, hogy nincs megtöltve, és meghúzta a ravaszt.

A fegyver nagyot ugrott a kezében és kilőtt egy golyót,* amely húsz centi mélyen fúródott bele a falba a hátam mögött. Útközben lyukat ütött a tüdőmbe, felsértette az egyik szívkamrámat

* A Smith and Wesson 642-es modellje 42 dekagrammot nyom, és öt lövést lehet leadni vele. Ha nyolcéves az ember és pontosan szemben áll a fegyverrel, amikor mindössze kétméternyi távolságból rálőnek vele, valahogy még hangosabbnak érzi a lövés robaját.

és a külvárosi tragédiák mélyvörös árnyalatával fröcskölte tele a tapétát. A fájdalomra nem, csak arra emlékszem, hogy Charlie azon a gendersemleges hangon kezdett el sikoltozni, amelyet csak egy nyolcéves gyerek képes kiadni magából, utána aztán távolivá és súlytalanná vált minden.

Az este további része összefolyt előttem. Főleg a sok zötykölődésre, rázkódásra emlékszem. Az agyam is beleremegett, amikor Mar nénikém az ölébe rakott párnára fektette a fejem, és egyre csak azt motyogta, hogy *Jézusom, Jézus Máriám, lélegezz, Moses!* vagy amikor Charlie görcsösen szorongatta a karomat, miközben az anyjához bújva zokogott, vagy amikor az arcomba nyomták a lélegeztetőballont, mielőtt két hatalmas fickó ki nem gurított a házból.

A mentőnek műszer-, műanyag- és fertőtlenítőszaga volt.

Pontosan nem emlékszem, mert csak egy-két felvillanó kép maradt meg az egészből, de valahogy, valamikor megérkeztünk a kórházba, ahol aztán egy időre megszűnt a zötykölődés, mivel a fegyverből leadott lövéseknek elég durva következményei tudnak lenni, és akkor Charlie Baltimore három percen át gyilkosnak érezhette magát.

Azért tudom, hogy mi történt, mert azóta legalább ezerszer hallottam a történetet:

Arra a három percre elveszítették, de aztán sikerült visszahozniuk. Rettenetes volt.

Szörnyű. Az életem – elnézést a kifejezésért – legkibaszottabbul reménytelen pillanatainál is nyomasztóbb.

Feküdtél csak, aztán az EKG ismét jelezni kezdett. Legalábbis az orvos így mesélte.

Magunkon kívül voltunk, egészen addig nem is tudtunk a szívleállásodról.

Mindnyájan ott zokogtunk a váróteremben.

Nem, ilyesmi csak a filmekben szokott lenni, a defibrillátort csak a rendszertelen szívverés helyrezoökkentéséhez használják.

Hát én akkor... de hagyjuk inkább, ugorjunk ahhoz a részhez, ahol...

Már éppen használni akarták, amikor visszajöttél.

Egy hatalmas sóhajszerű lélegzetvétellel.

Aztán jött a légmell, a pneu-mot-ho-rax... vagy nem is... a pneu-mo-tho-rax... Az. Be kellett vezetni egy csövet a tüdőd és a mellhártyád közé.

Nagy volt a baj. A golyó nem maradt egyben.

Aztán egyszer csak a masina, szóval az EKG, újra pittyegni kezdett.

Mindebből én természetesen nem emlékszem semmire. Az egészről csak a sok ide-oda rángatás, a zötykölődés maradt meg, és az, hogy hirtelen gyötrő szomjúságot érzek, ez az emlék viszont három nappal későbből származik. Az orvosok magamhoz térítettek, én feküdtem a túl nagy ágyon a karomból kilógó mindenféle csövek között, a szüleim pedig a matrac szélén üldögéltek.

Még mielőtt visszanyertem volna az eszméletemet, a szüleim egy hatalmas Superman-pólót húztak rám, mintha azzal, hogy a jelek szerint kicsusszantam a halál markából, már bele is nőttem volna.

Nem tudom, hogy álmodtam-e, és soha nem is kérdeztem meg, de mintha emlékeznék arra, hogy az anyám a hajammal babrált, mielőtt magamhoz tértem volna. Ült mellettem, cirógatta a fejem, és mintha a mondat közepénél járt volna, amikor elkezdtem hallani a szavait.

– ...arra gondoltam, hogy a testem és a lelkem teljes tartószerkezete szét fog fagyni és darabokra hullik, ha nem ébredsz fel, kicsikém.

Pislogtam egyet, és hirtelen mindenki ott termett az ágyamnál.

Az apám úgy nézett ki, mint akivel közölték, hogy mellbe lötték a fiát, majd egész éjjel azon rágódott, hogy milyen ruhában temesse el. Az anyám valószínűleg jobban hasonlított valakire, aki a halálból tért vissza, mint én magam, mert, ha nem is mutatta ki, és csak addig tartott, amíg vissza nem zökkent a ridegen és elszántan zakatoló világba, szinte teljesen magába roskadt, megsemmisült.

Fogták egymás kezét, és ez valami olyasmi volt, amit apám tavalyi elköltözése óta nem láttam tőlük...

Amikor Charlie másnap meglátogatott, a kettőnk új, tragédia utáni változatának avatási ajándékeként elhozta nekem a Nintendo DS-ét. Akkor láttam először a tekintetében a fékezhetetlenséget. A történet a fegyver mindkét végén állva fontos tanulságokkal szolgált. Az én oldalamról nézve így szólt: *Szíven is löhetsz akár, úgyis fel fogok állni*; Charlie felől nézve pedig így: *Nyugodtan meghúzhatom a ravaszt, nem lesz semmi bajod*.

Bár a gimnazisták életében az esték a leggyakrabban az unalom, a hormonok és a túl sok szabadidő tomboló viharáról szólnak, mi egy test elszállításával voltunk elfoglalva. A néptelen főútcán robogtunk át a városon, és a nyomunkban csak úgy porzott a decemberi hó.

– Basszus, Moses! Hajts már! Gyerünk, gyerünk, nyomd neki!

– Ne üvöls! – kiáltottam rá. – Freddie alig él! Kurvára ki fog nyuvadni alattunk – mondtam inkább magamnak, mint Charlie-nak.

– Rohadtul nem kellene csesztetned Freddie-t!

Hátranéztem, hogy nem követnek-e minket. Elég jó esély volt arra, hogy megláttak, és hogy azóta már hívták is a rendőröket, de ahogy kétségbeesetten visszafordultam, nem láttam villogó fényeket, csak a hátsó ülésen letakarva ülő nagydarab, ember formájú kupacot, amely minden egyes kanyarnál előre-hátra dülöngélt.

– Szerinted Harper meglátott minket? – kérdeztem Charlie-tól, miközben benéztem az összes mellékutcába, amelynél elhajtottunk. A város szélén fekvő, erdős terület felé tartottunk, mert a mi Guthrie nevezetű álmos kisvárosunk és a tíz kilométerre fekvő, jóval mozgalmasabb – Chicagóhoz képest persze szintén száználmas porfészeknek tűnő – Greenfield között ez volt az első olyan hely, amelyre illett valamennyire a senkiföldje elnevezés. Kikapcsoltam a rádiót, hogy jobban koncentrállhassak.

– Harper egy *pap*, hogyan látott volna! Guy szeme mindent lát, mint Istené!

– Lelkipásztor – mondtam a visszapillantó tükörbe nézve.

– *Mi van?*

– Harper lelkipásztor, nem pap – mondtam, és durván balra rántottam a kormányt, az autó kifarolt a saroknál, a megcsúszó kerekek sodródva pörögtek a havon és kattogva, kopogva működésbe lépett az ABS. – Ő egy protestáns egyház lelkipásztor.

Charlie dűnnyögött valamit, majd hátrapillantott. Egy kéz hanyatlott ki a takaró alól, mintha csak az úti célunkat akarta volna megmutatni. Irány a Pinz!, a bowlingpálya, amely már csak másfél kilométernyire volt... *Még* mindig másfél kilométernyire...

– Akármi is a hivatalos megnevezése...

Hirtelen, talán kéttömbnyivel mögöttünk pirosan és kéken villódzó fények bukkantak fel a sötétben, mert természetesen megláttak minket.

– Zsaruk! – mondta Charlie. – Taposs bele, rázd le a rohadékokat! Freddie, te meg le ne robbanj nekem!

Freddie persze nem válaszolt.

A fűtés be sem volt kapcsolva, mégis elöntött a forróság, és éreztem, hogy a fülem is belevörösödik, mintha csak megirigyelte volna az autónk belsejét elárasztó villogó fény színét. Nem tapostam bele, sőt ellenkezőleg. A járőrökcsi már közvetlenül mögöttünk szórta a villámokat, én pedig lassítottam, hogy egy éles kanyarral

rá tudjak fordulni a földútra, amely a senkiföldjén át egyenesen a bowlingpályához vezetett. Ha nagyot farolva, csúszkálva is, de sikerült ráfordulnunk a jeges földútra, a rendőrök viszont túlrobogtak rajtunk, és még a szirénájuk is máshogy kezdett szólni, ahogy tehetetlenül pörögve továbbsodródtak.

– Basszus! Basszus! – mondtam elragadtatva, mert annyira tetszett, amit a visszapillantó tükörben láttam.

– Jogos – bólintott Charlie, majd a műszerfal tetejét kezdte püfölni a tenyerével. – Ez az, Csoda Fiú! Nyomjad! Adj neki!

Charlie mosolygott, és miközben a kisvárosi zsaruk piruettezték mögöttünk a jégen, odavoltunk a gyönyörűségtől, és rohadt nagy istenkirályoknak éreztük magunkat.

Ha az ember egyszer már visszatért a halálból, elég nehezen tartja magát bármiféle egyéb szabályhoz. Hiába hívták ránk a rendőrséget és hiába volt a lelkipásztor a szemtanúja aznap éjjel a számos bűncselekményünk közül az elsőnek, ha az unokatestvéréd Csoda Fiúnak szólít, csak az jut eszedbe, hogy nincs az az isten, aki megállíthat. Kikapcsoltam a világítást, úgyhogy az éjszakai sötétség fedezékében kanyarogtunk végig a földúton, hogy azután jobbra-balra csúszkálva megérkezzünk a Pinz! mögötti holdsütötte utcába, és behajtsunk a parkolóba. Az egyetlen működő lámpa üveggömbjét glóriaként körülvevő sárgás fényben mintha álombéli hópelyhek kavargtak volna.

A lámpa hunyorogni kezdett, amikor elhajtottunk mellette, hogy beálljunk az épület mögé, az ott sorakozó konténerek közelébe. A szirénák néhány tömbnyi távolságra harsogtak tőlünk, a rendőrök még nagyban kerestek minket, amikor kivágódtunk az autóból.

– Hozd a kötelet! – mutattam hátra, és a csomagtartó karja után nyúltam, hogy felnyissam Charlie-nak, de felesleges volt mondani, mert már el is indult érte.

Ezerrel pörögtünk, mint egy jól olajozott, az adrenalin és egy nagy adag Agydurantó elegyével telefröcskölt motor. A takaró lecsúszott a hátsó ülésen heverő testről, és annak élettelen tekintete találkozott az enyémmel a hideg fényben. Visszabugyoláltam a fehér lepelbe, Charlie pedig elővette a gondosan feltekert kötelet, amely a csomagtartó egyik rekeszében pihent egy *Élő kígyók* feliratú dobozban.

A test merev volt, de nem lehetett elég nehéz ahhoz, hogy megállítson minket. Kihúztam a parkoló aszfaltjára, Charlie átbújtatta a kötelet a hónalja alatt, azután megfogtam a lábát és megindultunk vele a bowlingcsarnok tetejére vezető vaslétra felé.

Ahogy az összes hasonló – ám rendőrök nélküli – éjszakán, ez ígérkezett a legnehezebb feladatnak.

Charlie felszökkent a létrára, a kesztyűs kezében a kötelet tartotta, a másikkal pedig kapaszkodott.

– Kész! Gyerünk! – mondta, amikor a feje elérte a tető szélét, majd felfelé kezdte húzni a letakart alakot, én pedig alulról tartottam, toltam felfelé a vállamon billegő hideg és merev lábakat, addig-addig, amíg aztán nagyokat nyögve, káromkodva fel nem jutottunk a tetőre.

A szirénázás abbamaradt, de a villogók piros fénye még oda-látszott a távolból.

– Csináljuk, haver! Csináljuk! – suttogta Charlie lihegve.

Felállítottuk a testet az egymáshoz rögzített raklapokból összerákolt emelvényre. Nem ez volt az első éjszakánk, amin az Agydurantó dolgozott bennünk; egy teljes hónapunk ráment, de sikerült mindent összeszednünk ahhoz, hogy az egész annyira tökéletes legyen, amennyire csak lehet.

A többi, lepel alatt pihenő figura csendben várakozott a sötétben.

– Készen állsz? – kérdeztem, miután rögzítettem az utolsó alak lábát.

Charlie nem válaszolt, csak sejtelmesen mosolyogva lerántotta a leplet. Olyan gyors, határozott és látványos mozdulat volt, mintha bűvész lett volna, aki úgy húzza ki az abroszt a csillogóan tiszta, vízzel teli poharak alól, hogy azok meg sem rezdülnek.

A világ leghíresebb ácsa... A férfit, aki borrá változtatta a vizet, aki hallal lakatta jól az embereket. Kismilliószor láttuk már a szakállas alakot, de így még egyetlenegyszer sem.

Jézus állt előttünk: a vállára akasztott elektromos gitár lefelé fordítva pihent az oldalán, a mutatóujját pedig a földre szegezte. Harper tiszteletes azért rendelt egy rock and roll Jézust, mert azt remélte, hogy ezzel képes lesz felcsigázni az ifjúság vallás iránti érdeklődését.

Felfelé fordítottam a karját, úgy, hogy a felhőkre, a városra mutasson majd a reggelente előtte autóval elhaladó rengeteg nézelődő feje felett. Charlie hozzálátott, hogy leszedje a leplet a többi alakról is.

Letépte a földig érő hólyagfólia takarót az ölébe ejtett basszusgitárral üldögélő műanyag Buddháról. (Eredetileg csak Jézusnak volt hangszere, a többit garázsvásárokon vettük vagy lomtalanítás-kor szedtük össze.) A dobok mögött – ezeket sokkal nehezebb volt feljuttatni a létrán, mint magukat a plasztik istenségeket – Visnu üldögélt a négy verőjével, és éppen a világmindenség legdurvább szólójára készült, a mikrofon mögött pedig, az állványt szorongatva, a fejére ragasztott csíkos kipával egy életnagyságú karton Lou Reed vezette a vokált. Mivel nem sikerült olyan alakot találnunk, aki elment volna Mohamednek, végül egy hatalmas pakisztáni zászlót lógattunk ki a banda mögött.

– A zsaruk? – kérdezte Charlie a leszedett leplekkel a kezében.

Kiléptem a tető szélére, majd, amikor nem láttam senkit és semmit, lelkesen felfelé mutattam a hüvelykujjammal. Bólintott, és tovább dolgozott a zsinórokkal. Hajtott minket az Agydurrantó, ez a kamionos serkentőtablettákból, feketekávéból, csípős szószból

és Mountain Dew-ból álló, elég gusztustalan, ám a fogyasztóját a legyőzhetetlenség érzetével megajándékozó kotyvalék.

– Nincs itt furcsa szag? – kérdezte félig hátrafordulva.

– Mi van?

Nem éreztem semmit, és eszembe sem jutott gyanakodni, hogy ha ő ilyesmit kérdez, talán mégis lehet valami gond. Az egész éjszaka folyamán bennünk tomboló adrenalin hatására megfledkeztem arról, hogy kivel vagyok, hogy Charlie Baltimore-ral van dolgom.

– Ha te nem érzel furcsa szagot, akkor jó... Ne is foglalkozz vele!

– Ez egy bowlingpálya, persze hogy fura szag van... Talán a szemeteskonténerek...

– Oké, csináljuk! – mondta.

Előkotorta a cigarettáját a zsebéből, majd addig-addig forgatta a karját, amíg a leplek rá nem tekeredtek, és nem sikerült rágyújtania egy Winchesterre.

–Várj! Majdnem elfelejtettem.

Megütögettem a zsebeimet, hogy melyikbe tettem a nemrégiben vásárolt vastag, fluoreszkáló Sakura filcet, és bár egy pillanatig azt hittem, hogy otthon felejtettem, végül persze – tényleg nem állíthatott meg minket semmi – megtaláltam, és felírtam Buddha barátságosan gömbölyödő hasára, hogy *És monda az Úr: Legyenek dugók!* A mondat zöld betűkkel világított a sötétben. Tökéletesen sikerült.

Térdre ereszkedtem, bedugtam a raklapok alatt tekergődző narancssárga hosszabbítót, majd bekapcsoltam az összevissza festett, matricákkal teleragasztott öreg rádiót, amely kevésbé költséges és jóval látványosabb megoldás volt, mint feláldozni egy iPhone-t. Álltunk a sűrű, párás csendben, és figyeltük, hogy működik-e, hogy – ha csak egyetlenegyszer is az életben – az összes alkotóelem tökéletes összhangban teszi-e a dolgát.

A rádió zúgott, sercegett.

Az égardta világon semmiféle hang nem szólt a hangszórókból, amelyekből az általunk készített válogatás-CD-nek kellett volna bömbölnie.

A zenekar a messzeséget fürkészte a fejünk felett, a hangszerek pedig készen álltak, hogy a megszentelt ujjak alól feldübörögjön a mindent egyesítő rock and roll.

A távolban villódzó vörös és kék fények... Még nem adták fel, kerestek minket.

Semmi...

Kuporogtam az öreg rádiósmagnó előtt, azt akartam, hogy szóljon. Fohászokodtam az összes létező istenhez, hogy bírják jobb belátásra a nyomorult masinát.

Semmi...

Aztán hirtelen minden...

A Guns N' Roses *Sweet Child o' Mine*-jának első akkordjai belerobbantak az éjszakába. Ezt az egyetlen nótát tettük rá a CD-re, szóval mind a huszonhárom szám ugyanaz volt, és ismétlésre állítottuk be a lejátszót.

– Igen! Ez az! Gyerünk! – üvöltöttem vissza Charlie-nak, aki a tető pereménél várt.

Lefelé mászott a jeges létrán, a kabátjának szárnya vadul csapkodott a körülötte gomolygó füstfelhőben. Visszanéztem, de nem dermedtem sóbálványá. Elnéztem a hideg fényben rockot játszó isteneket: ez volt a világtörténelem, az emberi kultúra történetének legnagyobb bandája, amelyet a rock and roll evangéliuma forrasztott egységbe.

Reggel, amikor a még csipás szemű emberek észreveszik a lelakatolt létrát, tudni akarják majd, hogy mi ez az egész, és amikor meglátják az isteneiket, akiken mindig is csak vitáztak, viszálykodtak, amint ugyanazt a nótát játsszák, meg kell majd állniuk, hogy elcsendesedve hallgassák őket.

Bár olyan abszurd volt, mint a gyűlölet és a pusztítás, a szere-
tetről és az egységről szólt az egész.

Valamiről, ami fontos, botrányos és szép.

Valamiről, amit csak egy szuperhős volt képes véghezvinni.

Leereszkedtem én is, és a korábban beszerzett lakattal lezártam
a létra körüli védőrácstot. Charlie addigra már beült a volán mögé.

Nem kellett túl sok utat ellenőrizniük a rendőröknek, úgyhogy
bármikor befuthattak a Pinz!-hez, és a zene is elég hangos volt
ahhoz, hogy ne halljuk meg időben a szirénázásukat, ha a nyo-
munkra akadnak. Bevágtam magam az autóba Charlie mellé.

– Hé! – fordult felém, és egy pillanatra, mintha a föld is meg-
állt volna.

A felhős téli éjszaka sötétjére a bowlingcsarnok árnyéka is rá-
tett még egy lapáttal, de tökéletesen kivettem az arcát, ahogy ott
ültünk az autóban. Elnézett a messzeségbe a kormánykerék felett,
kissé felvonta a szemöldökét, a rágóizma finoman megremegett,
mintha összeszorította volna a fogát. Levette a sapkáját és beletúrt
a rövidre vágott, sötétbarna hajába.

– Mi van?

– Két nap múlva karácsony.

– Akkor boldog karácsonyt! – mondtam egy rövidke csend
után.

Rám nézett, és szélesen, idétlenül elvigyorodott. Felemeltem
a kezemet, lepacsiztunk, majd hirtelen belelépett a gázba. A ke-
rekek vadul kipörögtek, majd megkapaszkodtak az aszfalton,
és nekilódultunk. Húsz métert tehetünk meg, amikor a motor-
ból valami furcsa, kegyetlen zörej hallatszott, és némi tehetetlen
gurulás után lomhán ringatózva megálltunk.

– Freddie! – kiáltotta Charlie, és először hatalmasat sózott
a kormányra, majd inkább szép szóval próbálta meg jobb belátásra
bírní az autót. – Gyerünk, *baby!* – adta rá a gyújtást újra és újra,
de Freddy, a 2002-es Mercury, akkor már halott volt.

A motorháztető alól előgomolygó füstoszlop lustán emelkedett az ég felé.

Összefűztem az ujjaimat, lehunytam a szemem, és próbáltam sorra venni, hogy milyen lehetőségeink vannak, és milyenek nincsenek. A havas autókon és lámpákon túl egy magányos fényszóró pásztázta az éjszakai sötétet; egy frissen összetört járőrkoscié volt. Tudtam, hogy a zsarú észrevette az autónkat, mert bekapcsolta a kék-piros villogóját, és egyenesen felénk tartott.

Összerándult a gyomrom.

– Charlie. Charlie! Fogd már be, haver, próbálok gondolkozni.

Még jobban összeszorítottam a szemem, és egy képzeletbeli kör középpontjára, egy lézerrel megjelölt pontra, az agyamban kavargó örvényre koncentráltam.

– Oké. Megvan. Pánikolni fogunk.

– Én már rég elkezdtem...

– Nem, nem. Úgy fogunk tenni, mintha csak most értünk volna ide, mintha most találtuk volna meg az autónkat, amit valaki lenyúlt... Szóval, szállj ki, lihegj és vágj rémült arcot!

Egykedvű, kissé csalódott pillantást vetett rám, hogy *Ennyi?*, de aztán megvonta a vállát, kilökte az ajtót és mindenféle kurva tolvajokról kezdett üvöltözni.

– Nem! Nem! Ez sok! Ne hisztizz! – szóltam rá, ahogy kiszálltam.

Álltunk Freddie mellett, a *Sweet Child o' Mine* pedig éppen rákezdte ismét. Az isteni banda két oldalán egy-egy hatalmas, sötét bowlingbábu ácsorgott. Mivel a hangok a fejünk felett repkedtek, a parkolóban sokkal élesebben hallottuk a zenét, mint odafent a tetőn.

A rendőrautó mindent elárasztó vörös és kék villódzásában az árnyékunk a Pinz! ajtajaira és ablakaira vetült. A két sötét alak hatalmasra nőtt, ahogy a rendőrautó egyre közelebb ért, majd megállt előttünk, és esküszöm, hogy az epilepsziásan rángatózó

fénykáoszban úgy tűnt, mintha a zene és a fények összhangban lettek volna, és amikor megszólalt a muzsika, amikor felizzottak a fények, úgy éreztem, egy csoda részesei vagyunk, és néhány tökéletes pillanat erejéig eggyé válunk, együtt játszunk az istennel, a világgal ebben a furcsa, vakítóan ugráló fényárban.

Azután hirtelen akadozni kezdett a zene, és a sorba kötött izzók nagyokat pukkanva vad szikrákat szórtak a raklapokra és a zászlóra, én pedig már tudtam, hogy nemcsak a rock and roll-Jézus ellopását varrják a nyakunkba, de gyűjtogatással is meg fognak vádolni.

A zöld zászló lángra kapott és lehullott, egyenesen rá a zenekarra. Forrón átölelte Buddhát és Visnut, majd a lobogva olvadozó, zsugorodó műszálas anyag lángra lobbantotta a többi istenséget és a raklapokat is, amelyekre felállítottuk, rögzítettük őket.

A körülöttünk áradó zenét felváltotta a rendőrautó szirénázása és a mélyen a hóba vájó kerekek csikorgása.

Valahol messze Charlie üvöltözött, és abban a távoli valaholban a szívem az őszinte, az igazi és hamisítatlan pánik forróságával pumpálta tele a torkomat, a fületem.

És akkor eszembe jutott Charlie, ahogy a furcsa szagokról kérdezősködik...

És akkor már tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy ki áll mellettem...

És akkor azt gondoltam magamban: *Bazmeg, nem hiszem el, hogy felgyújtattál velem egy teljes épületet!*

A fagyos decemberi szél minden egyes lökésével harapósabbá váló lángok akkor már a raklapokból összetákolat alapzatot nyalogatták.

A Jézus és Lou Reed körül remegő hőség éppen elég volt ahhoz, hogy lángra lobbantsa Jézus gitárját, és éppen annyival lejjebb hervassza a kinyújtott karját, hogy rám, egyedül rám és pontosan rám mutasson. Lou Reed felborult, a megperzselődött, még

parázsló kipájából vékony, kacskaringós füstoszlop emelkedett az égre.

Éreztem, hogy a levegőbe lendül a két kezem, mintha csak a kalapom karimáját akarnám megfogni. Amikor a rendőr kiszállt a járőr kocsiából és ránk üvöltött, hogy forduljunk meg, térdeljünk le, én automata üzemmódba váltottam. Összekulcsoltam a kezemet a tarkómon, életemben másodszor farkasszemet néztem egy rám szegezett fegyver csövével és az Agydurrantótól egész testemben remegve megfordultam. A szemem sarkából láttam, hogy Charlie mosolyog.

Annak ellenére, hogy Charlie rengetegszer került szarba az évek folyamán – és annak ellenére, hogy rengetegszer láttam már ezt a mosolyt –, először arra gondoltam, azért vigyorog, mert a lelke mélyén biztos abban, hogy így vagy úgy, de rendeződnek majd a dolgok. Ott és akkor azonban, amikor letérdeltünk, rájöttem, hogy mit jelent valójában ez a mosoly.

– Ugye, nem volt szándékos? – néztem rá.

– De! – mondta olyan lelkesen, mintha ő maga sem akarna hinni a szemének.

Végül csak sikerült azt a fajta igazán örült és vakmerő dolgot összehoznia, amiről mindig beszélt.

Hallottam, ahogy a rendőr arról pofázik a rádiójába, hogy sürgős erősítésre van szüksége, aztán befejezte, és ránk kiabált, hogy maradjunk lent. Térdeltem a földön még mindig tarkóra tett kézzel, és kicsavarodva azt néztem, ahogy Jézust elnyelik a lángok. Jézus úgy tűnt el, ahogy a hajók szoktak elsüllyedni: egyenesen tartva magát, időtlenül fenséges és határtalan csendbe burkolódzva ereszkedett alá a nemlét mélységeibe. Abban a paradox módon egyszerre gyorsítva és lassítva lepergő néhány pillanatban nyelte el az az alaktalan, bugyborogva fortyogó műanyag tócsa, amelyben az összes általunk ellopott istenség egyetlen szent és immár szétválaszthatatlan egységbe olvadt össze.

A vérem olyan volt, mint az olvadt ólom, mozdulni is alig tudtam az egyre sűrűbbé váló levegőben. Akkor már minket is elért az épületből kicsapó hőség, az arcunkon éreztük az érintését, és a térdeplő árnyaink is úgy remegtek a falon, mintha buzgón imádkoztunk volna.

Időnként megesisik az emberrel – főleg, miután néhány istenség és egy öreg rádiósmagnó segítségével sikerül lángba borítania egy komplett bowlingtermet, néhány nappal karácsony előtt, és egy rendőr pontosan ugyanazzal a mozdulattal szegezi rá a fegyverét, ahogy az unokatestvére tette majd' tíz évvel korábban –, hogy elfogja a röhögés.

Röhögsz, mert csodalény vagy, téged nem fog a golyó, és röhögsz, mert minél inkább nem akarsz, annál jobban kell. Azon különösen kell röhögnöd, hogy ugyanúgy, ahogy már addig is számtalanszor, akkor is az unokatestvéred hülyesége miatt szívsz. És végül azért is röhögsz, mert általában röhögnöd kell olyankor is, amikor minden normális ember kétségbeesetten sikoltozna vagy zokogna a helyedben.

Hallottam a saját hangomat, ahogy botladozó nyelvel, dadogva próbálom elmagyarázni a rendőrnek, hogy ez az egész nem az, aminek látszik, és éreztem, hogy a lábam önállósítja magát és megpróbálok lassan felállni, mintha az álló helyzet kevésbé tünne bűnözősnek, mint hason feküdni egy bowlingpálya parkolójának a betonján. A rendőr rám szegezte a fegyverét, és felszólított, hogy maradjak lent.

Ha a tűz része is volt Charlie ostoba és felelőtlen tervének, arra, amit a rendőr csinált a következő pillanatban, még ő sem számíthatott: a zsarú tett egy lépést előre, befeszítette a vállát és szorosabbra markolta a fegyverét, mintha egy pillanaton belül meg akarná húzni a ravaszt.

Aztán meghallottam Charlie hangját, amelyben, és ezt még a lángok ropogásán át is éreztem, nyoma sem volt annak az ab-

szurd jókedvnek, amire számítottam. Olyan hangon beszélt, mint valaki, aki nem a helyszínen, nem egy ránk szegezett fegyver csöve előtt állva, hanem a tévében nézi a lángoló épületet. Nem olyan hangon beszélt, mint aki számított arra, hogy a legjobb barátjára és unokatestvérére fegyvert fognak szegezni.

Ideges volt. Akkor hallottam utoljára ilyenek a hangját, amikor nyolcévesek voltunk, és én mellbe löve haldokoltam.

Charlie hangja átsüvöltött a forróságon, ahogy ő is felállt és feltartott kézzel lépett egyet a rendőr felé. Nem értettem, hogy mit mond, mert a rendőr gyorsabb és hangosabb volt nála: a Guns N' Roses hangjai már éppen elhaltak volna a lángok között, amikor a békességgel és szeretettel eltelt, a hőségben addig egyre csak duzzadó Buddha hirtelen felrobbant, a riadtan összeránduló rendőr pedig golyót röpített Charlie fejébe.